

Carlo Collodi

Pinokkió kalandjai

Roland

Tartalom

1. Hogyan talált Cseresznyeorr ácsmester egy síró-nevető fadarabot..... 5
2. Cseresznyeorr mester a fadarabot barátjának, Dzsepettónak adja, aki táncolni, úvni és bukfencezni tudó bábút farag belőle 7
3. Amint hazaért, Dzsepettő kifaragta a bábút, és elnevezte Pinokkiónak. A fabábu első csínytevései 9
4. Pinokkió és a Beszélő Tücsök története, amelyből kiderül, hogy a rossz gyerekek nem szeretik, ha náluk bölcsebbek kioktatják őket 12
5. Pinokkió megéhezik, tojást keres, hogy rántottát készítsen magának, de legnagyobb meglepetésére a rántotta kirepül az ablakon 14
6. Pinokkió parázs fölött melegíti a lábait, de közben elalszik. Másnap reggel arra ébred, hogy a lábai elszenesedtek 16
7. Dzsepettő hazatér, és saját reggelijét a fabábunak adja 17
8. Dzsepettő új lábakat farag Pinokkiónak, és eladja a kabátját, hogy ábécéskönyvet vegyen neki 19
9. Pinokkió eladja az ábécéskönyvét, hogy bábszínházba mehessen 21
10. A bábok testvérükre ismernek Pinokkióban, és örömmel fogadják. Előkerül Tűznyelő igazgató, és ez majdnem Pinokkió életébe kerül 23
11. Tűznyelő igazgató tüsszög és megbocsát Pinokkiónak, aki aztán megmenti a barátja, Arlekinó életét 25
12. Tűznyelő igazgató öt aranyat ad Pinokkiónak, hogy vigye haza az apjának, Dzsepettónak ajándékba; csak hogy a kis fabábu találkozik egy Rókával meg egy Kandúrral, és követi őket 27
13. A Vörös Rák fogadó 32
14. Mivel Pinokkió nem fogadta meg a Beszélő Tücsök tanácsát, így gyilkosok mancsai közé került 35
15. A rablógyilkosok tovább üldözik Pinokkiót, elfogják, és felakasztják egy hatalmas tölgyfa egyik ágára 38
16. A kékhajú lány a házába viteti a fabábút, ágyba fekteti, és három orvost hív el hozzá, hogy megvizsgálják, és megállapítsák életben van-e még 40
17. Pinokkió szívesen lenyeli a cukrot, az orvosságot viszont nem. Amint eljönnek érte a fekete nyulak, azonnal beveszi a gyógyszert, és jobban lesz. Később hazugságokat mond, és emiatt nagyon hosszúra nő az orra 44
18. Pinokkió ismét találkozik a Rókával meg a Kandúrral, és velük megy a Csodák Mezejére 49
19. Pinokkió aranypénzeit elrabolják, és négy hónapra börtönbe kerül 52
20. A börtönből szabadulva Pinokkió elhatározza, hogy visszatér a Tündérhez, de útközben találkozik egy Kígyóval, később pedig csapdába esik 56
21. Pinokkiót elkapja a gazda, és házörzőnek használja 58
22. Pinokkió leleplezi a tolvajokat, és hűsége jutalmául újra szabad lehet 60

23. Pinokkió keservesen sír, amikor megtudja, hogy a kékhajú Tündér már nem él. Egy Galamb elviszi őt a tengerpartra, ahol vízbe ugrik, hogy segítsen Dzsepettónak 63
24. Pinokkió a Szorgos Méhek szigetére kerül, és újra találkozik a Tündérral ... 67
25. Pinokkió megígéri a Tündérnek, hogy ezután jó lesz, és tanulni fog. Panaszkodik, hogy meguntá már a fabábu létet, szeretne valódi kisfiú lenni ... 72
26. Pinokkió a tengerpartra megy a barátaival, hogy megnézzék a félelmetes cápát 74
27. Nagy csata Pinokkió és társai között. Egyikük megsebesül. Pinokkiót letartóztatják 77
28. Pinokkiót halnak nézik és meg akarják sütni 82
29. Pinokkió visszatér a Tündér házába, aki megígéri neki, hogy másnap igazi kisfiúvá válik. Tejeskávés lakomát terveznek, hogy megünnepeljék az eseményt 85
30. Ahelyett, hogy igazi kisfiúvá változna, Pinokkió a Játékok Birodalmába szökik barátjával, Kanóccal 91
31. Öt hónap önfeledt játszadozás után Pinokkiónak hatalmas meglepetésben van része 96
32. Pinokkiónak szamárfüle nő, majd teljes egészében szamárrá változik 101
33. Pinokkiót megvásárolja egy cirkuszigazgató, aki mutatványokra akarja tanítani. A szamár lesántul, ezért eladják egy embernek, aki a szamárbőrt a dobjára akarja húzni 106
34. Pinokkiót megeszik a halak, majd újra fabábu lesz belőle és bekapja őt a félelmetes cápa 112
35. Nagy találkozás a félelmetes cápa gyomrában 117
36. Pinokkió végre átváltozik igazi kisfiúvá 121

Hogyan talált Cseresznyeorr ácsmester egy síró-nevető fadarabot

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy fadarab. Nem volt ez valami drága, különös faféle, távolról sem. Egyszerű tuskó volt, vastag, kemény tűzifa, amelyet a hideg téli napokon a kályhába teszünk, hogy a szobánkat felmelegítse, kényelmessé és otthonossá varázsolja. Nem tudom pontosan, hogyan is történt, csak azt, hogy egy szép napon ez a fadarab egy öreg ácsmester műhelyében találta magát. Az ács becsületes neve Antonió mester volt, de mindenki Cseresznyeorr mesternek nevezte, mert olyan kerek, piros és fényes orra volt, akár egy érett, ropogós cseresznye.

Amikor Cseresznyeorr mester megpillantotta a fadarabot, nagyon megörvendett neki. A két tenyerét boldogan összedörzsölte, és félig-meddig magában motyogta:

– Nahát, a legjobbkor került ide ez a tuskó! Épp szükségem van egy asztallábra.

Megragadta a fejszét, hogy lehántsa a kérgét, és megfelelő alakúra faragja. Csakhogy mielőtt először rácsaphatott volna, magasra emelt karja megállt a levegőben, mert egy picike, vékony hangocskát hallott, mely könnyörögve így szólt hozzá:

– Kérlek, légy óvatos! Ne üss rám túl erősen!

Cseresznyeorr mester ezen nagyon meglepődött. Amúgy is vicces arca most még mulatságosabbá változott. Ijedten nézett körül a szobában, nem tudta, honnan jöhet a vékony kis hang, de hiába, mert senkit sem látott. Benézett a pad alá: senki! Bekukucskált a szekrénybe: senki! Beletúrt a forgácsba: senki! Ekkor kinyitotta az ajtót, kinézett az utcára, de ott sem volt senki!

– Ó, rájöttem! – mondta nevetve, és megvakarta kicsit a parókáját. – Valószínűleg csak képzelődtem, valójában semmiféle hangocska nem mondott nekem semmit. Jól van no, munkára fel!

Azzal rácsapott a fadarabra.

– Jaj, jaj, ez fáj! – kiáltotta ugyanaz a távolinak tűnő hangocska.

Cseresznyeorr mester elnémult, szemei majd kiugrottak a fejéből, a száját szélesre tátotta, még a nyelve is kilógott a meglepetéstől. Amint magához tért, a félelemtől remegve, dadogva nyögte:

– Honnan jöhet ez a hang, ha egyszer senki nincs a közelben? Csak nem ez a fadarab sír és kiabál úgy, mint egy kisgyerek? Ezt nem hinném! Itt van egy közönséges tuskó, egyszerű, kályhába való tűzifa, éppen olyan, mint az összes többi. Valaki belebújt volna? Ha igen, az ő baja! Majd adok én neki!

Mindkét kezével megragadta a tuskót, és kíméletlenül ütni-verní kezdte. Ledobta a földre, neki-vágta a falnak és a mennyezeti gerendának.

Közben hallgatózott, hogy nyögdecse-e, sír-e a hangocska. Várt két percig: semmi. Öt percig: semmi. Tíz percig: semmi.

– Ó, hát persze! – kiáltotta, és hősiesen nevetni próbált, s közben felborzolta a parókáját. – Gondoltam én, hogy csak képzelődtem! Jól van, jól! Munkára fel, munkára fel!

Pedig teljesen halálra volt rémülve szegény feje. Megpróbált bátorságot önteni magába, vidám kis dalba kezdett.

Félretette a fejszét, és kezébe vette a gyalut, hogy simává varázsolja a tuskót. Alig fogott hozzá a gyaluláshoz, újra megszólalt a vékony kis hangocska. Ezúttal kuncogva mondta:

– Hagyd abba! Kérlek, hagyd abba! Csiklandozod a hasamat!

Szegény Cseresznyeorr mester ezúttal úgy esett össze, mintha rálöttek volna. Amikor kinyitotta a szemét, a földön ülve találta magát. Az egész arca megváltozott. A félelemtől még az orra színe is más lett, most nem cseresznyeörös, hanem püspöklilán virított.

Cseresznyeorr mester a fadarabot barátjának, Dzsepettónak adja, aki táncolni, vívni és bukfencezni tudó bábut farag belőle

Ekkor valaki hangosan kopogtatott az ajtón.

– Igen, tessék! – kiáltotta az ácsmester, mert nem volt ereje megmozdulni és felállni.

Az ajtó kinyílt, és egy jól öltözött kis öregember lépett be rajta. Dzsepettónak hívták, de a szomszédgyerekek Puliszkának vagy Kukoricának csúfolták, mert mindig sárga parókát viselt.

Dzsepettő nagyon mogorva természetű volt. Hát még, amikor Puliszkának nevezték! Olyan dühös lett, mint egy vadállat, alig lehetett lecsillapítani.

– Jó napot, Antonió mester! – köszönt Dzsepettő. – Mit keresel a padlón?

– Épp a hangyáknak tanítom az ábécét.

– Sok szerencsét kívánok hozzá!

– Hát téged mi szél hozott erre, Dzsepettő barátom?

– Nem a szél, hanem a lábaim hoztak. És kicsit hízelegni is jöttem, Antonió mester, mert valami szívességet szeretnék tőled kérni.

– Állok rendelkezésedre! – válaszolta az ács, és feltérdelt közben.

– Ma reggel remek ötletem támadt.

– Halljuk!

– Arra gondoltam, hogy készítenék magamnak egy gyönyörűséges fabábut. Olyat szeretnék, amelyik táncolni tud, meg vívni és bukfencet vetni. Aztán világkörüli útra indulnék vele, és megkeresném így a napi kenyeremet és a boradagomat. Na, mit szólsz hozzá?

– Nagyszerű, Puliszka! – kiáltotta a vékony kis hangocska, mely nem tudni, honnan jött.

Amikor meghallotta a gúnynevét, Dzsepettő mester paprikavörös lett, és dühösen így szólt:

– Miért sértegetsz engem, Antonió mester?

– Ki sérteget téged?

– Puliszkának neveztél!

– Én ugyan nem!

– Talán azt hiszed, nem hallottam? Tudom, hogy te voltál!

– Nem!

– De igen!

– Nem!

– De igen!

Egyre mérgesebbek lettek, először csak szavakkal, majd kézzel-lábbal vagdalkoztak, alaposan hajba kaptak. Mikor a csata véget ért, Antonió mesternek a kezében maradt Dzsepettő sárga parókája, aki pedig az ács göndör parókáját tartotta a szájában.

– Add vissza a parókámat! – kiáltotta Antonió mester mogorva hangon.

– Te is add vissza az enyémet, és újra barátok lehetünk!

A kér kis öregember parókát cserélt, mindegyikük feltette a fejére a sajátját, majd kezet fogtak egymással, és megesküdtek, hogy életük végéig jó barátok lesznek.

– Jól van, Dzsepettő mester – mondta az ács, hogy ezáltal is megpecsételje a békekötésüket. – Mit szeretnél?